

jön az éj, csak ennyi biztos.
Tudom, hogy jégkeze mit hoz.

Fiatalok kézen fogva.
Én meg kifelé kocogva. —
Kissé borús lett az ének.
Örülj mások örömének.

Csávossy György

Nocturne

(Tavaszi)

Tavaszi van, vagy csak őrület,
hogyi kizöldült a kövület,
a kék égbolton semmi árny,
fent sugároz a szivárvány,
a neved írja színesen,
mely itt rejlik a szívemben,
mint ősi szent tekercecsek titka,
mint hét lakattal zárt kalitka
foglya, ujjongó kis madár,
melyről nem nyílhat meg a zár
és úgy dalol, úgy csicsereg,
hogyi zárt ajkam belé remeg,
míg minden elmulasztott perc
a homokórán leperereg.

Kozma László

Ne kérj többet

Ne kérj többet. Ennyi épp elég,
A virág levelén a cseppnyi fényt,
Hogy a mezők zöldellő fűvét
Mint szőnyeget, gördítem eléd.

Ferenczi Enikő

Bese

(I.)

(Részlet a *Szarvasünő népe* című regényből)

„...Jött a hellénekehez a szkíták földjéről egy bölcs férfiú az ottani barbárok közül, sem szőszaporító, sem csevegő bölcsességgel; hanem foglalatja volt: szabatos életmód, józan ész, rövid és találó beszéd...”

(Maximosz Túriosz: XXXI. Értekezés)

Íja húrját viaszozta az apjával a házuk előtti farönkön. Kölnek is ott kellett volna mellettük ülnie, egy ideje hármában tették ezt, de reggeli után két nagyobbik öccsével a cserépkemencéhez kérezkodett, ahová valamennyi fiúpajtása sietve igyekezett már. Mindhárman húzódoztak addiglan a cserépedény-készítéssel járó munkáktól, másféle teendőket kértek olyankor maguknak, hiszen egyre több feladatot kellett vállalniuk a bátor harcossá és az ügyes vadásszá való felkészülés mellett. Dolgos emberekre volt szüksége a falunak, nem holmi herékre, akik csak henyélnek vagy csupán ímmel-ámmal, a látszat kedvéért tesznek-vesznek úgy, hogy közben a mások munkájából élnek!

Jókedvűen ébredt Bese, az előtte való napon leterített csodaszép agancsú szarvasbika járt az eszében. Ez ideig nem lőtt még ilyen szép állatot, holott egész életében vadászott. S ráadásul egyetlen biztos lövéssel terítette le! Pontosan a szügyén találta el: épp a szívébe fúródhatott a nyíl hegye. Kisfiú korától álmodott már egy ilyen vadászszákmányról s lám, kívánsága csak felnőtt korára teljesedett be, amikor titkos vágját csaknem elfelejtette s csupán valóra válásával jutott ismét az eszébe. Sok szarvast lőtt az évek hosszú során, de egyik sem volt ilyen fedelmi. Ilyen hatalmas testű és *arányos* koronájú! *Arányosan* tündökölt a szőre a nap sugaraiban, amikor váratlanul megjelent előtte...

De jaj! Abban a pillanatban ötlött az eszébe: elmulasztotta kiengesztelni a szarvast a helyszínen! Elfelejtett bocsánatot kérni tőle, amiért meglötte, akkor, amikor odanyargalt a lován s leszállt a *nyeregpárnáról*, hogy az összeroskadt állatot meg*szemlélje*, hogy agancsának ágait meg*számlálja*. Elragadtatta magát vadász-dicsősége miatt. Már pedig kibékítés nélkül nem juthat el az állat lelke az árnyak világába. Itt bolyonghat közöttük a földön a bosszú alkalmára várva. Hogyan is történhetett meg ez éppen ővéle?

„Vajon kiegyenlíti-e mulasztásomat a vadászsiker, a népemnek szerzett élelem? Vagy mindenre árnyékot borít majd a tiszteletlenségem?“, tűnődött elgondolkodva. Sejdítette ugyan a választ, de nem akarta, hogy *bahós* érzések há-

